

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

MADRID

Plaza de Matute, 10, 2º D. - 28.012 Metro:
Antón Martín - Tel./Fax: 91 420 03 11
sindicatosut@gmail.com

BARCELONA

C/ Mallorca 632, Local 16 - 08026
Metro: Clot - Tel.: 657 84 25 89
sindicatsutbcn@gmail.com

www.sindicatosut.org

A tots els treballadors de l'ensenyament i a la resta de la classe obrera

L'intent de superació, purament temporal i efímer, per part de la burgesia de la crisi de sobreproducció en què es troba immers el sistema capitalista, només pot passar per **descarregar els seus devastadors efectes sobre la massa de tots els treballadors** tant del sector públic-estatal com del privat, totalment **desorganitzada per la maquinària del sindicalisme subvencionat**, en realitat pures empreses de serveis sindicals i sobretot, caps de personal -o més finament recursos humans- de les empreses. En primer lloc es redueixen dràsticament els costos directes del treball amb acomiadaments massius i baixada generalitzada de salaris, però a més **s'ataca els costos globals del treball, la sanitat i l'educació dels treballadors i els seus fills**, cosa que colpeja de ple els treballadors dels mal anomenats serveis públics. Com que amb això no n'hi ha prou, l'altra línia d'acció no és altra que la privatització: en fallida els negocis tradicionals de la burgesia espanyola com la construcció i l'obra pública, s'entra a sac amb el pressupost estatal, del qual el gruix -més d'un 60%- està en la sanitat i l'ensenyament. La privatització del pressupost per a la seva gestió, esdevé, no pas un caprici ideològic d'aquesta nebulosa criatura anomenada neoliberalisme, espantall que agiten les esbombades i reaccionàries marees, sinó una pura necessitat capitalista per sobre de partits i governs, perquè en el capitalisme són l'Estat i els seus sequaços els que estan al servei del capital i no a l'inrevés.

Els anomenats treballadors públics, funcionaris, laborals i tot una infinitat de categories, no ens lliurem, per tant, de l'ofensiva del capital, sinó que estem al centre de la diana. Ja hem patit acomiadaments massius de companys eventuais i interins, quatre anys -i els que queden- de congelació de salaris a més de la supressió de pagues extres, però tot això no és sinó un mer pròleg del que s'acosta. La burgesia catalana, avantguarda intel·lectual, teòrica i política de l'estat espanyol, ja ha proposat la recepta: un suposat "comitè de savis" -en escorxar vius als treballadors, s'entén, única ciència en la qual són destres- "*piden prescindir de los funcionarios. (...) Ese estudio, desvelado por El País, propone que solo haya funcionarios en puestos que requieren del ejercicio de la autoridad, como los Mossos d'Esquadra, los inspectores o aquellos empleados encargados de otorgar licencias. El resto de los funcionarios perdería su actual estatus y se convertiría en personal laboral, con lo que podría ser despedido en cualquier momento. (...) Con esa pérdida de categoría, la administración podría prescindir de esos trabajadores por causas económicas, tal y como faculta en la actualidad el reglamento de los ERE*" (Cinco Días, 8-5-2013). I ja sabeu, cal "catalanitzar" Espanya, com proposa amb exemplar desvergonyiment i desimboltura la campiona de l'espanyolisme Esperanza Aguirre. Les burgesies de la Pell de Toro, que es tiren els plats pel cap pel repartiment del botí que arrenquen a la classe treballadora, fan pinya davant l'enemic comú, que no és altre que la massa dels treballadors, sense deixar d'intentar enfrontar els treballadors entre ells tot evitant que el necessari "descontentament" que generen les seves polítiques anti-obreres es dirigeixi cap a l'arrel del problema.

Davant d'aquest panorama, la famosa Llei Wert no fa més que plasmar per escrit les necessitats de la Patronal, necessitats que el govern, manin les sigles que manin, és només l'encarregat de portar a terme, exactament igual com havien fet amb les versions prèvies de les lleis reguladores de l'ensenyament. Aquest és el fons de la qüestió, de manera que centrant el discurs en una crítica exclusiva a la llei Wert correm el risc d'erigir-nos en defensors de la LOE i de totes les lleis prèvies com una alternativa millor a la llei recent aprovada. A la pràctica aquesta és la posició que traspua quan es diu que la llei Wert representa un retrocés respecte les lleis anteriors. Com dèiem, **el veritable contingut de la llei Wert és la legalització de les polítiques que la Patronal imposa a nivell general per accedir al negoci de l'educació en totes les seves vessants i per descarregar la seva crisi en la classe obrera**, rebaixant les anomenades "despeses socials", que no és més que una forma de rebaixar els salaris a nivell general. Com dèiem també, tot això, tal com passa a la resta de sectors públics, es plasma en la famosa "autonomia dels centres", pas previ necessari per introduir la gestió privada tal com s'està fent ja, per exemple, a la sanitat. Aquesta famosa "autonomia" es sintetitza en **l'augment de les funcions atribuïdes als equips directius** (entre d'altres les capacitats de contractació i acomiadament: "*El nou decret de plantilles i provisió de llocs docents de Catalunya inclou una novetat important. Els docents novells estaran a prova durant un període, en principi de tres mesos. Però si, un cop transcorregut aquest temps, el director d'un centre i la inspecció estimen que el docent novell no ha complert les expectatives, no podrà tornar a fer classe durant dos cursos. En cas que el mestre en qüestió vulgui tornar a treballar a l'escola pública, haurà de passar un examen d'idoneïtat al cap d'aquests dos anys i superar el període de prova de tres mesos. La conselleria ha introduït aquest requisit a petició dels directors dels centres, que lamentaven que, si arriba un professor que no fa bé la feina, no hi ha manera de reconduir la situació.*" (La Vanguardia 8-12-13)) i en la diferent (més gran, s'entén) retribució dels mateixos en tant que directius de l'empresa "centre educatiu". Tot això ofereix una sucosa perspectiva de negoci a tots aquests capitals ociosos, tal com apunta cada cop amb menys eufemismes la pròpia premsa burgesa: "*El mercado global educativo crecerá, según estimaciones de estos expertos, hasta los 7,8 billones de dólares (unos 5,7 billones de euros) en 2017, frente a los 5,5 billones de hoy día.*" (El País 8-12-13) (aquestes xifres són globals però, tal com apuntem, és molt significativa la perspectiva de negoci que ofereix, als capitals nacionals i internacionals, la paulatina privatització de l'educació).

Igual que no podem deixar-nos arrossegar en un debat a favor o en contra de la Llei Wert, tampoc podem caure en prendre partit per cap dels sectors en la batalla de banderes i llengües en la que pretenen que ens centrem i que no fa més que diluir les nostres veritables necessitats i reivindicacions autònomes com a treballadors assalariats i intentar mobilitzar-nos per reivindicacions que no solucionen els nostres problemes. Més ens valdria fer un petit acte d'humilitat i preguntar-nos si no fem el ridícul debatent-nos transcendentalment sobre la llengua vehicular de l'escola quan a les aules on ens toca donar classes els nostres propis alumnes en molts casos ens donen 10 voltes quan des de ben petits parlen fluidament quatre o cinc llengües (entre les quals les que pretenen que defensem) i si en lloc d'amagar les nostres vergonyes pretenent estar defensant una llengua minoritzada i en suposat risc d'extinció (els uns) o presentant com el sùmmum de l'internacionalisme el que no és més que pur nacionalisme imperialista (els altres), no fariem bé de ser nosaltres els que comencéssim a aprendre (i a ensenyar) panjabí, urdú, xinès, àrab, amazig, tagalog, romanès, rus i tantes altres llengües que es parlen diàriament als nostres centres de treball i al tros de món on ens ha tocat viure...? En aquest sentit és significatiu que aquells mateixos partits que aproven les retallades de treballadors (3000 interins l'any passat, reducció de vetlladors i personal de suport, i el que ve) i de sous (les pagues extres, congelació salarial i un llarg etcètera, i el que ens espera) per altra banda financien directament i través de les seves fundacions i similars una vaga com la que s'ha donat a les Illes Balears on el punt central de la reivindicació és precisament l'execució o no d'una norma reguladora del contingut de les classes, és a dir una vaga que en cap moment es planteja seriosament tombar les retallades i que concentra la seva capacitat de pressió (que com hem vist no és poca) en una qüestió en la que fins i tot el reaccionaríssim govern de la Generalitat de Catalunya està d'acord...

De la mateixa manera, hem de posar al centre de la nostra lluita la recuperació del nostre instint de treballadors assalariats, **refusant distingir-nos de la resta de la classe obrera com a "funcionaris"** (molts de nosaltres ni tan sols podem pretendre-ho: laborals, interins, substituïts...), refusant la defensa de la lluita fratricida de les oposicions i **refusant la condició d'autoritat** que pretenen imposar-nos. Cal que entenguem que la única oposició conseqüent i amb alguna garantia d'èxit a les mesures adoptades per l'Estat contra les nostres condicions de vida, passa per organitzar-nos juntament amb la resta de treballadors, començant pels propis treballadors de la resta de serveis dels nostres centres, apartant-nos definitivament del corporativisme de marees grogues i verdes que no porta més que a l'aïllament i a la frustració combinada amb el foment de la cultura de la "vocació" i la "contribució a la societat" que és la única manera de fer-nos empassar la medicina...

Necessitem recuperar els mètodes classistes de lluita i d'organització, transmetent la memòria de les lluites passades i presents, intentant mantenir un contacte estret i quotidià entre nosaltres. Aquest contacte ens permet conèixer el que passa en cada centre de treball i, alhora, obtenir una imatge de conjunt que ens tregui de l'aïllament. Per això, cal **cultivar el companyerisme dins del centre de treball i estendre constantment llaços cap a fora**, enfrontant tots els atacs encara que ens semblin minúsculs (recordem que qualsevol atac contra un treballador es reproduïx ràpidament a la resta, i que les mesures contra nosaltres en un centre es difonen ràpidament a altres). Hem de convertir els centres educatius en vespers de reivindicacions obreres amb seccions i grups sindicals del sindicat de classe capaços de respondre a cada una de les agressions del patró i els seus capatassos, tinguin o no el suport de les seves lleis, procurant **l'extensió pacient i rigorosa de les lluites** des de cada centre de treball, que poden començar sent petites o fins i tot minúscules, però que són la única manera de començar a crear una xarxa sòlida de solidaritat, ara per ara inexistente i que no sorgirà per art de màgia per molts referèndums sobre mètodes de lluita centre per centre que es facin (més aviat al contrari: davant l'acudit d'haver de triar entre fer vaga un dia setmanal rotatiu, dues hores diàries de dilluns a dijous, 72 hores seguides, etc. el resultat més habitual, i fins a cert punt comprensible, és l'allunyament de molts dels companys de qualsevol plantejament reivindicatiu), tendint a estendre les lluites cap a una vaga general que no sigui una mera convocatòria a toc de xiulet i tendint a aglutinar les reivindicacions en una taula comuna que reculli les necessitats de les categories amb pitjors condicions i que inclogui almenys els següents punts:

- Per reduir l'atur, **reducció de la jornada de treball sense reducció salarial**, exigint un màxim de 18 hores lectives i 25 de permanència en el centre.
- Màxim de **15 alumnes per aula**.
- Jubilació voluntària als 55 anys amb el 100% del salari**.
- Per a acabar amb la lluita fratricida entre treballadors, **tots els eventuais i interins a fixos sense passar per oposicions** (a igual treball, igual salari i condicions!) i fora totes les contractes dels centres educatius, passant els treballadors a l'empresa principal.
- En solidaritat amb la resta dels treballadors, **retorn de les beques** per a llibres i molt especialment les de menjador.

Companys/es de l'ensenyament a tots els nivells, tant estatal com privada, netejadors/es, auxiliars de control, treballadors en el manteniment, ensenyants de tot tipus, cuidadors/es, fixos o eventuais, funcionaris o laborals i interins... us convidem a trencar amb la submissió quotidiana buscant la solidaritat i el companyerisme. Trenquem amb l'aïllament diari i la impotència individualista que predica i practica el sindicalisme subvencionat en cada centre, amb el seu "no hi ha res a fer" i les seves falses solucions en el canvi parlamentari. Us cridem a preparar la solidaritat activa (amb, per exemple, concentracions als centres de treball i a les direccions d'àrea) com a resposta a cada agressió del patró-Estat i els capatassos-directors. **Acudiu a ajudar a organitzar el sindicat de classe sense alliberats ni subvencions, que és la nostra eina de resistència i lluita com a treballadors assalariats que som!**

**Assessoria laboral gratuïta i solidària, tots els dimarts de 19h a 21h al local del sindicat
(C/Mallorca 632 local 16 Barcelona <M> Clot)**